kulutakse. Temma, meie Önnisteggia, ello waimo-öhk olgo kül Teie ja minnoga, kus meie ellame ja ligume, ja tehko meid ellawaks meie mõtlemisses, meie teggemisses: wata, siis meie ellame. Agga ilma selleta olleme surnud, ehk meie kül ellame ja ligume, ja moistusse tundminne ja keik tarkus on meie kä.

Se „öppetus, kuida neile peab appi tõtma, kes nenda häddasse sattunud, et, kui warmalt abbi ei sa, surma luggu käes," ja mis Teie minno luggemiste järrelt leiate, on Sure Tohtre-kohto wäljaantud, ja temma kässo peäle, seia trükki pandud. Wõtke sedda heaks ning kassuks. Tehke, ni kui agga tarwis, wibimata nenda, kui on öppetud. Sate siis ehk mitmele armo aega pitkendama, agga isseennestele head rõmo kätte sama, siin ning teises ellus.

Karl Maddis Henning,
Peetri Öppetaja.

---

## Waimolik kõrkus Jummala witsa al, agga pärrast andeks antud.

Wägga önnis on se mees, kes keik Issanda nimmel wõttab tehja; agga raske assi on, ühhe ainsa päwagi Issandas ellada, Issandas keik tehja. Ja ommeti ei peaks ristiinnimenne, ja isseärranis ommas keigeüllemattes teggemistes ei ial kät tõle pannema, muud kui olgo tunnistus ta süddames, et ei olle tihha ja werrega nou petud, egga omma tahtmist pütud, waid et aina Jummala õigus ning Temma tõdde on ta mõtte, ja et temma selle Waimoga nou piddanud, kes keige tõe sisse juhhatab. Agga olgo kül ehk nenda tehtud, päljuks siiski meie nou ning meie tahtminne meist mahha jääb? Pissut kül; ja watame ikka agga otsego wassako silmaga Issanda peäle, ja parremat leiame isseennese ja omma sowimiste peäle käimast. Ja küllab Jummala Waim meile näitab, et nenda, kui meie ennast Temma karristamisse alla agga anname. Agga andis Temma meile nähha, oh siis tunnistagem, kahhetsegem ning pallugem andeks ommad süüd, et nenda meie jõlledus saaks tarkusseks. Ehk Issand teeb siis ommast armust meile wahhest nenda ka, kui Temma ühhe nore kallewi-